

WERKTUIGKUNDIGE WORDT KUNSTSCHILDER

PIET VAN SCHUPPEN, PIETVANSCHUPPEN516@KPNMAIL.NL

Het begon allemaal met een advertentie van Shell Tankers B.V. in de radiobode. In deze advertentie, die ik toevallig bij de burens las, stond dat men werktuigkundigen wilde werven. De advertentie heb ik toen uitgeknipt en meegenomen naar huis om het met mijn ouders te bespreken om als werktuigkundige te gaan varen. Zij vonden het eerst maar niets. 'Hoe kan nu een zandhaas het ruime sop kiezen' zeiden zij. Maar ik was vast van plan om te reageren op de advertentie.

Als gevolg hiervan werd ik een tijdje later op het kantoor van Shell Tankers B.V op het Hofplein in Rotterdam uitgenodigd. Hier kon ik mijn handtekening zetten en werd mij een studiebeurs aangeboden. Men had voor mij een opleidingsinstituut gevonden in Den Helder. Hier kon ik terecht op het internaat aan de Marsdiepstraat. Mijn diploma als werktuigkundige-A haalde ik in 1965 op de zeevaartschool. In 1967 kon ik beginnen als werktuigkundige. Voor mijn eerste reis moest ik in La Spezia, nabij Genua, aan boord van het tankerschip Zafra. Deze reis was - samen met 4 andere leerlingen - op de oversteek naar Algerije. Ondanks de zeer lichte deining sloeg de zeeziekte toe. Na een halve dag was ik gewend aan die schommeling en daarna heb ik er nooit meer last van gehad. Het werk aan boord beviel me goed en ik heb deze baan dan ook altijd met veel plezier gedaan. Na tien jaar varen ben ik in 1977 overgestapt naar een baan aan de wal.

Mijn nieuwe werkgever werd de Gemeenschappelijke Kernenergiecentrale Nederland (GKN) met hun proefcentrale in Dodewaard. Dit was voor mij vier minuten fietsen vanaf onze woning. Bij de GKN werd ik ingedeeld bij de wacht. Mijn hoofdopdracht was te zorgen voor de waterbehandelingssystemen van de installatie. Daarnaast was ik ook systeemcoördinator van de smeeroliesystemen van de turbine-installatie. Verder werd ik een keer per jaar ingezet om

mee te helpen een deel van de regelstaven van de reactor te verwisselen. Dit werk was duidelijk verschillend met het werk aan boord van een schip. Niet zelf gaan repareren om de vaart erin te houden. Nee, als er een afwijking gemeld werd die tot een storing zou kunnen leiden dan moesten er eerst formulieren worden ingevuld. Deze werden dan besproken in de diverse teams, waaronder de Stralingscontrole Dienst. Echter, de opwekking van elektriciteit door middel van kernenergie kwam steeds meer onder druk te staan. De directie besloot op een gegeven moment om de installatie voorgoed uit bedrijf te nemen opdat het na een 40-jarige wachtstand in 2020 ontmanteld kan worden.

Mijn leeftijd stelde me in staat om met 55 jaar gebruik te maken van de vervroegde uittreding. Iets waar ik tot op de dag van vandaag nog volop van geniet. Mijn vrouw en ik vullen nu de vrije tijd regelmatig met wandelen, tuinieren, zoeken met een metaaldetector, schilderen (natuur, maritiem), fotograferen (hoofdzakelijk natuur), lokale politiek - waarvan 37 jaar als voorzitter. Het schilderen heb ik mezelf aangeleerd met behulp van zo nu en dan een workshop. Door een chronische ziekte heb ik sinds 2017 een flinke stap terug moeten zetten wat activiteiten aangaat.

Mijn eerste doek heb ik de titel meegegeven The Last Barrel, het tweede doek is een ondergaande zon ergens in de Pacific tussen Fiji en Singapore met het tankerschip Atys, Het derde doek is een eigen impressie met een zicht op de doorgang van het Kanaal. Links een vissersboot die naar de visafslag gaat, rechts een vissersboot die zojuist weer het ruime sop kiest en in de verte nog een containerschip. Het boegwater is van de Philidora op weg naar Wilhelmshaven in Duitsland.

Kortom, ondanks de woelige corona periode kunnen wij de vrije tijd wel aardig invullen en hebben wij gelukkig nog geen ongewenst bezoek gehad van het virus in onze familie.

